

Izgalom a nyaralásért

Budapest, április 10.

A nyári vendéglős csak kétszer terített a szabadban, de a budapesti nép már várja a nyarat. Már azt kérdezik az ismerősök, hová megy a nyáron, a budakeszi sváb már tatarozza az istállót, mert vasárnaponként megindul a fővárosi invázió lakást keresni s jóelőre lefoglalja a paraszt-tuszkulánomot. A közeli falvak már erősen készülődnek, csinálják a kartellit, fölverik a lakások borsos árát, mert nincs az a pénz, amit a jó pesti nyaraló ki nem izzad a falusi nyaralásért. Nem is társadalmi ember az, a pesti fogalmak szerint, aki itt nem hagyja ezt a várost nyáron. Szabályok elő nem írják a nyári vándorlást, mégis meg lehet számlálni, hány ablakot nem függönyöznek le, de nem lehet megszámlálni azokat a lakásokat, amelyeknek ablakaira le van engedve a roló, jelezve azzal az ismerősöknek, hogy ők valahol a tengerparton, vagy a Balatonnál nyaralnak.

Még kora tavasz van, még nem borult csokorba a gyümölcsösök fájának virága, nem ontja édes illatát az akác, de már a lakást kereső nyaralók megindulnak Törökbálint, Budakeszi, Csömör, Péczel, Szentendre, Zamárdi, Révfülöp, Almádi felé, s még ezekben az eddig aránylag olcsó nyaraló-községekben is kezdik az árakat srófolni. Persze, a budapesti publikum ennek az oka.

Szinte rohanva, lélekszakadva, lihegve fut s mutatja a mohó vágyat a kiszemelt lakásért, amelyet aztán a főváros-környéki élelmes nép a maga javára ki is használ. Nem törődik az azzal, hogy Törökné azért akar szebb lakást, hogy amikor Krauszné kijön, hát pukkadjon, miért van Törökének szebb lakása. Ezt a kis perverz örömet drágán kell megvenni annak, aki így siet a lakásbérlettel.

De aki majd később megy, az olcsóbban fog lakni. Nem kell azt hinni, hogy nem jut lakás. A budapesti ember lassan rájön, hogy a környéken nem mind fenékig tejfő és ugyancsak nem valami fontos nyaralás az, ha a férjnek naponta be kell járnia a hivatalba, az omnibusz, vagy villamos közlekedés drága és kellemetlen, hogy a falusi piaci viszonyok drágábbak a fővárosnál, hogy a nyaralót nyuzzák, hogy a levegőn kívül nem talál egyéb jót odakint az ember.

A főváros-környéki falvak utcáin vastag szarhai porba süpped az ember, bár jó néven veszik, ha sűrűn lepi el a községeket a pesti nép, az utcát nem öntözik, azt egészen idillikusnak nézik, mint

Iktatószám

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Osztályozás

Tárgy

496:613.4

Hely

Idő

"1913"

Személy

Szerző

Cím *Izgalom a nyaralásért.*

Forrás:

Világ

Bp.

(Hely)

1913 11/11

(Idő)

(Köt. v. füz.)

C

ahogy a jó pesti nép jórésze idillnek is nézi, ha esténként a tehéncorda kavarja fel a felhőszerű port, a nyaraló tüdejére. Még örül is a pesti, mert nem mindennap láthat ilyesmit.

Ezekre való tekintettel, bár plauzibilisnek látszik, a fővárosi nép egy-két év óta kezd szakítani a **társadalmi előítéletekkel szemben, mind több a**

őbb család marad idehaza, akik esténként a Városigetben, a budai hegyekben, délutánonként a Zugligetben, a Hűvösvölgyben, Kelenföldön, a Kamaraerdőben, a Lukácsfürdőben töltik el szabad óráikat, vasárnap pedig megindulnak Nagymarosra, Budafokra, Visegrádra, Zebegényre, a Margitszigetre, a Gellérthegyre, a Zuglói vendéglőkbe.

Es tessék elhinni, ezek az itthon maradtak olcsóbban nyaralnak. Nem izgulnak, mikor jó előre gyerekeket se üti le a sváb az eperfáról. A rothadt gyümölcsért sem kell fizetni dupla árat. Idehaza gondoskodni kell a drága nyaralás házbéréről, a mégis nagyobb a kényelem, baj csak azért van, mert apróságainknak hiányzik a megfelelő szabadság, a játszótér. De ezen lehetne segíteni. A főváros tanácsa aránylag kis költséggel megcsinálhatná a fővárosi gyermekek üdülőtelepét, vagy kellemebbé tehetné a budapesti gyermek nyaralását. A Hűvösvölgnél, a Zugligetnél, Kelenföldnél kívánatosabb nyaralótelepét messze földön sem találánánk és ha kerületek, vagy iskolák szelint egy-egy vállalkozó tanítóra biznánk a reggelenként kiránduló gyereksereget, nagyon sokat tettünk volna a budapesti gyermekek nyaralásáért. A fővárosi fürdőkben ingyen fürdő, az esős, hűvös időkben iskolai könyvtár, majd a játék, a társas együttlét, a főváros alapos megismerése, a budai hegyek felkutatása, közvetlen szemlélete, mindmegannyi ok, előmozdítaná a gyermek felfrissülését.

Hogy erre milyen szükség van, arról talán legilletékesebb nyilatkozatot teheti dr. Demjén Géza tanácsjegyző, aki a Szünidei Gyermektelep Egyesület titkára. Ilyenkor tavasszal látja ő is felvonulni azt a sok sápadt, görvélykóros, vagy tudóvszre hajló gyermekeket, akiknek édes anyjuk szivetindító kérésben, ideges, szapora beszédben kéri gyermekeiknek a tengerpartra való kiküldését. Az izgalom csak akkor kezdődik igazán, mikor a gyerekeket kiválogatják abból a lisztából, amit a tanítótestületek amúgy is a lehető legrigorózusabb pontossággal úgy állítanak össze, hogy lehetőleg a leggyöngébb szervezetű gyermek menjen nyaralni. Így is, a jelentkezőknek csak egy részét tudja a nyaralás áldásaiban részesíteni, ez a humánus egyesület, lévén mindennek erőforrása: a pénz, amelyből elegendő nincsen ennek a csöndben működő, de áldásos célú egyesületnek.

Érthető tehát, miért van annyi instancia az iskolákban, ahol a szülők a tanítók szívet akarják megpuhítani és miért van annyi izgalom a Szünidei Gyermektelep Egyesület orvosi, felvételi iródjában, mikor a száználmas gyerekek gárdáját válogatják és elutasítják.

A szomorkodó szülőket a városnak kellene megörvendeztetni, vagy összeköttetésbe kellene lépni a Magyar Tanítók Turista Egyesületével, ahol Tas József fővárosi igazgató-tanító, a „Turista Közlöny” szerkesztője *Magyar Őrszem* címmel szervezi a gyermekek kiránduló csoportját és célul tűzte ki, hogy a nyári szünidőben több költségmentes kirándulásokat rendezzen a főváros mesés környékén. Ez a tervszerű céllal, a lélek és test felüdítése intenciójával működő egyesület megérdemel minden partolást, mert megszünteti a szegény szülők nyári gondjait, mikor a gazdagok üdülni mennek és lehetővé teszi, hogy a szegény ember gyerekének is boldog legyen a vakációja. Ez a humánus cél bekapcsolódik a közegészségügy javulásába, kulturális érdekekbe, mert hiszen a gyerekek megismerik tényleg a Halász-bástyát, amiről az édesapák csak halloáltak valamit, de még nem látták, mert a pesti embernek messze esik Buda.